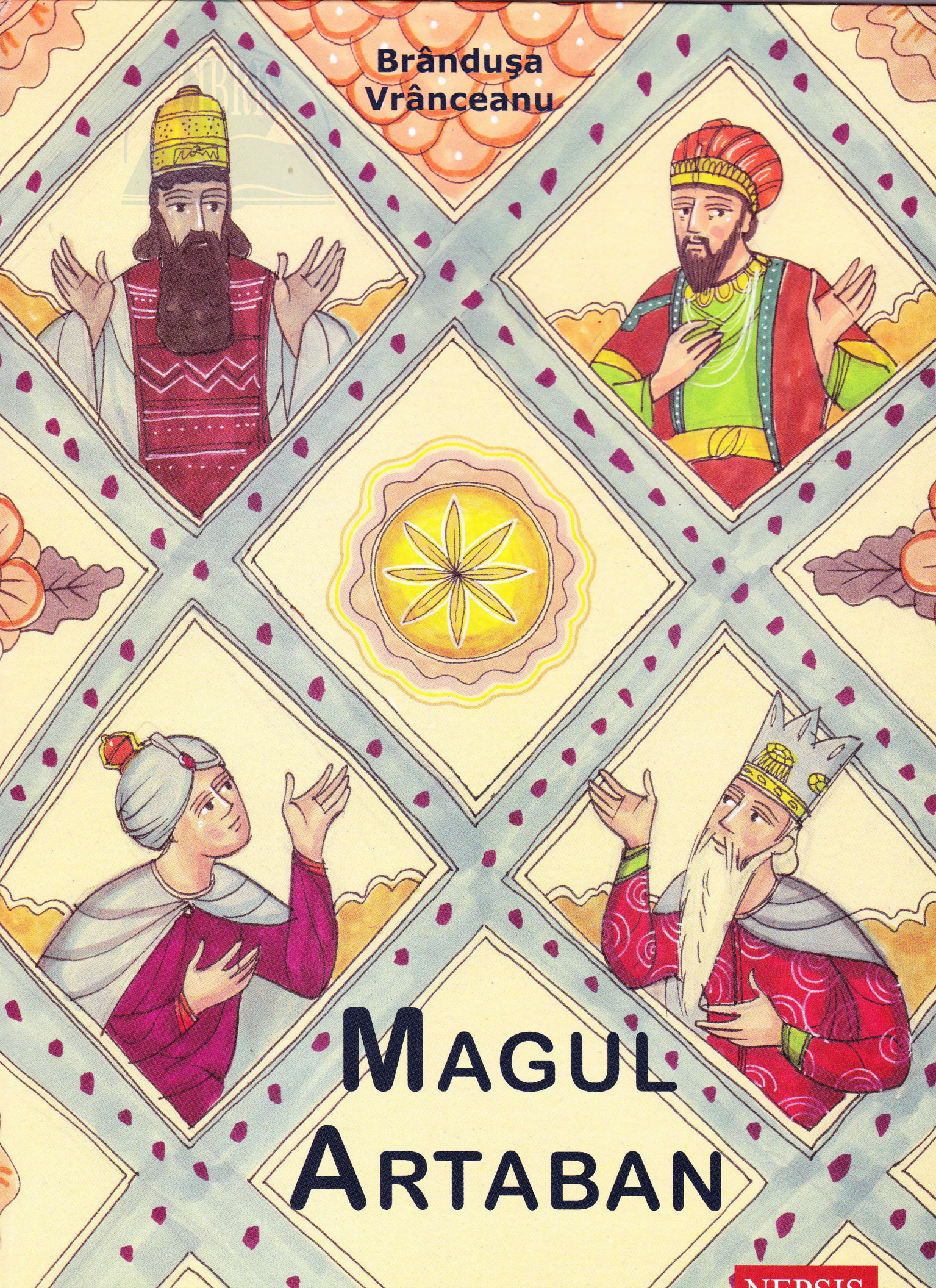

Brândușa
Vrânceanu

MAGUL ARTABAN

În odaia spațioasă, cu tavan înalt și ferestre mari, cât jumătate din perete, singurele lumini care mai mângâiau zidurile văruiți în alb veneau dinspre soba de teracotă și dinspre candelă. În sobă arseseră, până mai adineauri, cioate groase de lemn verde. Acestea se transformaseră într-un munte de jar, care sclipea spre Bianca dintr-o mie de ochi, prin grătarul dantelat al celei de a doua ușițe a sobei (după ce Maica o lăsase deschisă larg pe cea de fontă).

Ghemuită sub plapuma din puf de gâscă (de altfel, la Maica, și pernele, și salteaua erau umplute tot cu puf de gâscă, de ți se părea că te scufunzi într-o baie de nori spumoși și te învelești cu albuș de ouă, bătut spumă, când te băgai în pat), fetița privea printre gene silueta bunicii. Aceasta făcea metanii mari dinaintea icoanelor străjuite de candelă, abia susurându-și rugăciunile: *Păzește-i, Doamne, pe băieții mei, pe nurorile mele, pe nepoții mei, de boale grele, de primejdii rele...* Dincolo de ferestre,

noaptea curgea, catifelată, pe ritmul hotărât de pendula din camera Maichii. Fetița se gândi la pădurile care înconjurau de pretutindeni satul. „Sunt așa de liniștite, cred că dorm și ele, acum“ și se înveseli, dându-și seama că are și pădurea parte de plapumă de puf, zăpadă multă, după ninsorile de ieri și alaltăieri. Tocmai la timp ninsese din plin, cu câteva zile înainte de Crăciun!

– Maică, îmi spui o poveste? – își uimi ea bunica, în momentul în care se așeză și aceasta în pat.

– Credeam că dormi, veverițo! Da' tu ronțai doruri de povești... pe care să ți-o spun acum? Pe cea cu *Scufița Roșie*?

– Nuuu, Maică! Spune-mi o poveste dintr-acelea de care știi numai dumneata!... și fetița se ghemui lângă bunica ei, punându-și obrăjorul pe aceeași pernă cu ea.

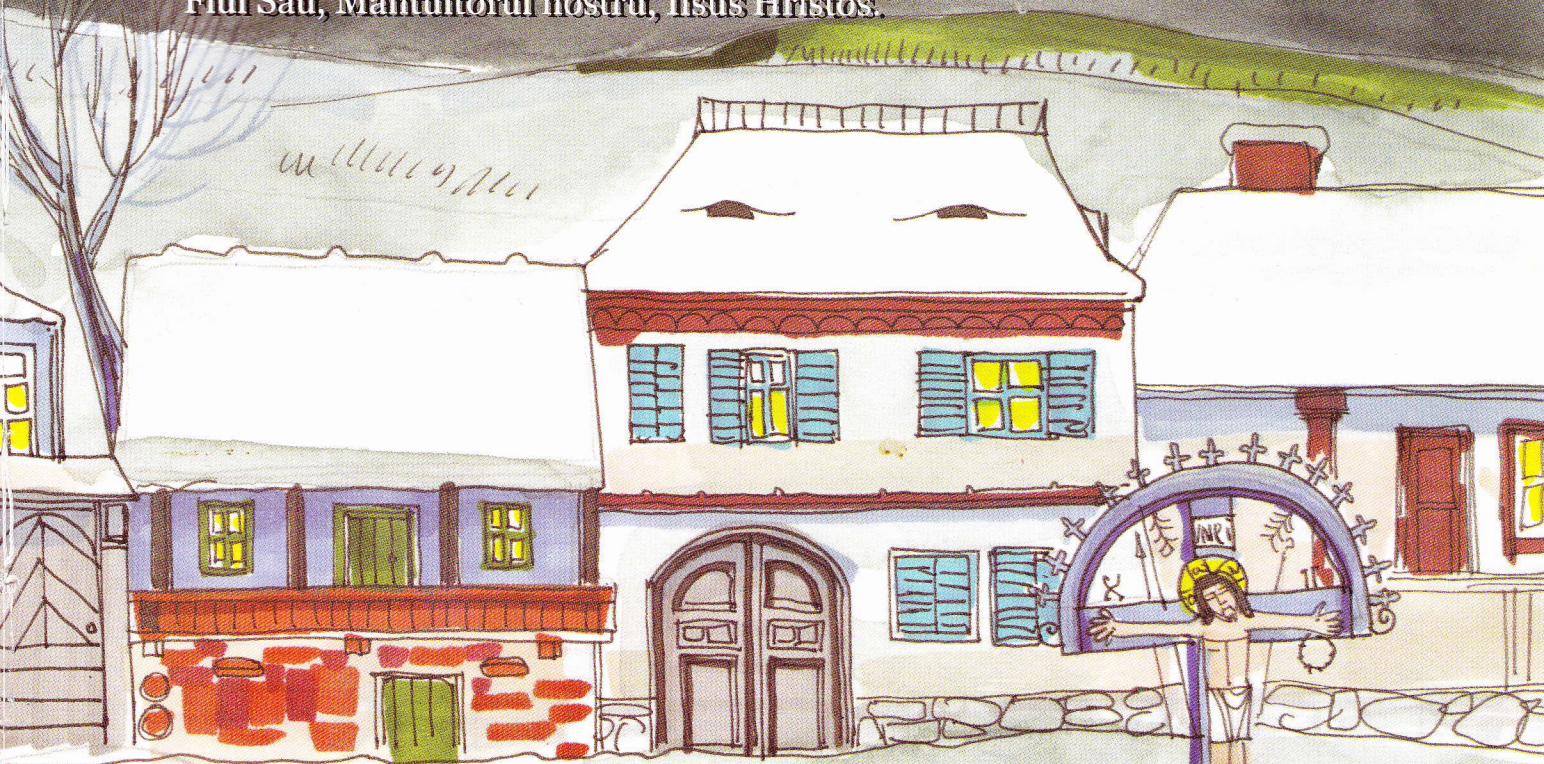
Bătrâna îi acoperi, pentru o clipă, luminile de smarald ale ochilor, cu palma caldă, mirosind a busuioc și tămâie:

– Măi, ghemotocule, măi, cum n-ai tu fir de somn sub pleoapele astea! Bine, o să-ți spun o poveste, dar dacă mă răzbește oboseala, o terminăm mâine noapte, da?

– Sigur, Maică, parcă e și mai bine așa, o poveste care să țină două nopți!

Și-n vreme ce jarul din soba de teracotă sclipea mai departe, cu miile de ochi ațintiți spre odaie, glasul domol al bunicii porni să depene povestea cerută:

Ceea ce-ți voi spune, acum, draga Maichii, am citit și eu într-o carte veche, pe când eram în clasa a patra primară, deci mai mică decât ești tu, acum... o poveste așa de frumoasă, că fiecare vorbă a ei s-a întipărit în mintea mea. Ai auzit vorbindu-se, vreodată, despre cei trei Magi? Acestea sunt lucruri care s-au petrecut demult, în urmă cu mai bine de 2000 de ani, pe vremea când a hotărât Dumnezeu să trimită pe pământ, ca om, pe Fiul Său, Mântuitorul nostru, Iisus Hristos.

– Da, Maică am învățat la școală, la ora de Religie! Ei I-au dus Mântuitorului daruri, aur, tămâie și smirnă¹...

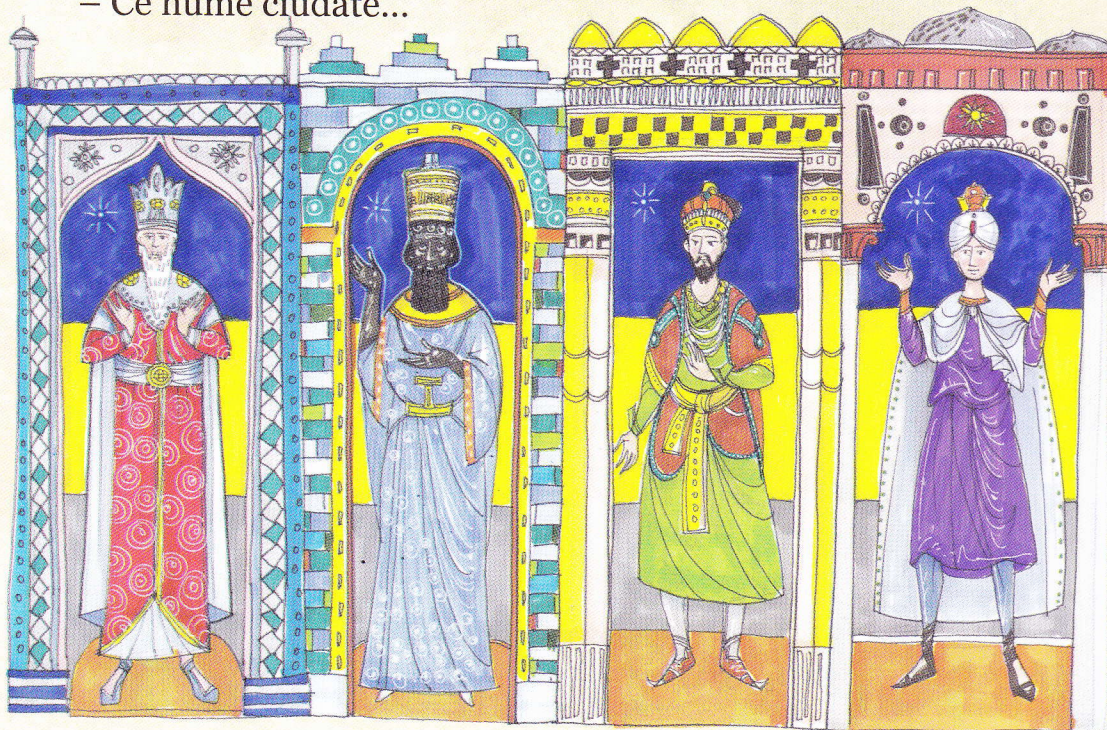
– Ce ați învățat voi este adevărul evanghelic. Dar nu știu cum sau de ce, pe lângă acest adevăr, oamenii au făcut, în timp, o poveste despre un al patrulea mag. Poate, pentru că, după cum o să vezi, acest personaj născocit ne dăruiește o lecție de viață și un spor de nădejde, tuturor...

– A, deci mata îmi spui acum chiar o poveste-poveste! – se bucură nepoata. Te ascult...

1 Smirnă – rășină extrasă din scoarța unui arbore exotic

– Spune basmul că, în vremea aceea, despre care-ți ziceam, trăiau, într-un colț de lume, patru mari regi, unul mai bogat decât celălalt, unul mai înțelept decât altul. Erau cunoscuți ca regi-magi², pentru că fiecare dintre ei știa să deslușească mersul stelelor pe bolta cerească și tare le mai plăcea să o facă! Pe regii aceștia îi chema Melchior, Gaspar, Baltazar și Artaban.

– Ce nume ciudate...

Firește că se cunoșteau între ei și își trimiteau adesea răvaș³, schimbând păreri despre o constelație⁴ sau alta, sau uneori se și vizitau, căci erau prieteni. Și iată că, la vremea de care îți spun, cu câteva luni înainte de Nașterea Pruncului Sfânt, a rânduit Dumnezeu ca toți acești regi să vadă pe cer o stea cu totul și cu totul deosebită față de cele pe care le studiau de o viață: mai mare și mai strălucitoare decât toate. Baltazar a văzut-o cel dintâi, poate cu o noapte înaintea celorlalți, poate cu două... ceea ce e sigur este că mesagerii lui băteau la porțile cetăților celorlalți regi, exact în noaptea în care o vedeau și aceștia.

– Vă invită Regele Baltazar la palatul său, Preaînălțate! Si asta, cât mai repede cu putință! – își slobozeau mesagerii solia dinaintea fiecăruia

2 Mag – astrolog, filosof, învățat

3 Răvaș – scrisoare, bilet

4 Constelație – grupare de stele

dintre ceilalți trei magi, apoi salutau frumos, cu mâna adusă la inimă și fruntea plecată, după obiceiul Orientului, și își vedeau de drum.

Invitații nu au pierdut timp. Erau siguri că despre noua stea care ardea pe cer vroia să le vorbească Baltazar. De aceea, n-au mai respectat obișnuitul ceremonial⁵ al călătoriilor regești. Ba, dacă nu fugea regina după el, până la poarta castelului, Gaspar și-ar fi uitat și coroana! Când au descălecat de pe cămile, în curtea palatului lui Baltazar, n-au adăstat⁶ să-și scuture veșmintele de praful drumului, așa cum se aflau au intrat la rege. E drept că și acesta îi aștepta ca pe jar!

– Iată-vă, în sfârșit! – exclamă el, întinzând brațele, să-i îmbrățișeze.

– „În sfârșit!“ ??? – se burzului Melchior, mai iute din fire. Ce vorbă-i asta, frate Baltazar, după ce mi-am fugărit cămila de nu știu dacă nu i-am betegit⁷ picioarele pentru totdeauna? Și e una dintre cele mai valoroase cămile din herghelia mea...

5 Ceremonial – reguli după care se desfășoară un eveniment

6 A adăsta – a aștepta, a zăbovi

7 A betegi – a provoca cuiva o infirmitate